

DECIZIE

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele sesiunii,
judecători

Valentina Clevadi
Iuliana Oprea, Ion Druță, Dumitru Mardari, Galina Stratulat

examinând recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Prest”,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Centrul Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Garant Prest” cu privire la rezilierea contractului de vânzare-cumpărare, încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, prin care s-a respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Prest” și s-a menținut hotărârea Judecătoria Strășeni din 13 mai 2016,

c o n s t a t ă :

La 14 decembrie 2015, Centrul Republican de Reabilitare a invalizilor, veteranilor muncii și războiului s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Garant Prest” cu privire la rezilierea contractului de vânzare-cumpărare, încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 08 octombrie 2014, Centrul Republican de Reabilitare a invalizilor, veteranilor muncii și războiului în calitate de cumpărător/ beneficiar în persoana directorului Vitalie Oprea și SRL „Garant Prest”, în calitate de vânzător/ prestator, în persoana directorului Chiriac Nicolae, au semnat contractul nr. 28 de achiziționare prin care vânzătorul/ prestatorul și-a asumat obligația de asigurare prin vânzare de inventar moale (adult diaper - produse scutece) în cantitate de 762 bucăți. Relația contractuală a îmbrăcat forma, conținutul și obligațiile unui contract de vânzare-cumpărare.

În baza contractului reclamantul s-a obligat a achita suma de 164 294,84 lei, în termen de 30 zile după livrarea fiecărei partide (pct. 3.1 - 3.5 din contract), iar vânzătorul/ prestatorul de a livra bunurile în 5 zile lucrătoare de la data cererii (pct. 2.1. din contract).

A mai invocat că, conform contractului părțile au stabilit considerarea livrării bunurilor la data perfectării facturii fiscale și recepționării de către

cumpărător (pct. 2.1 - 2.3 din contract). Data valabilității contractului conform pct. 11.6. s-a stabilit până la 15 decembrie 2014.

Reclamantul, având stringentă necesitate de marfa respectivă, la solicitarea pârâtului, anticipat livrării produselor, a transferat integral plata pe contul ultimului pentru servicii, dovadă servind ordinul de plată nr. 557 din 28 noiembrie 2014 în sumă de 164 294,82 lei.

În continuare reclamantul de nenumărate ori verbal a solicitat executarea prevederilor contractuale de livrare a mărfii de către pârât, primind promisiuni verbale de executare și explicații cu invocarea multiplelor motive de amânare pe o perioadă. Ca rezultat, reclamantul prin scrisoarea nr. 110 din 01 septembrie 2015 oficial a avertizat pârâtul despre necesitatea livrării mărfii și consecințele refuzului, însă răspuns nu a primit.

La 07 octombrie 2015 pârâtului, în persoana directorului Chiriac Nicolae, i-a fost înmănată o cerere prealabilă privind executarea prevederilor contractuale sau returnarea banilor transferați. Termenul de executare de 30 zile acceptat integral de pârât a fost stabilit de ambele părți în cadrul negocierilor semnării și înmânării cererii, însă până la momentul adresării în instanță nici un răspuns reclamantului nu a fost prezentat.

Solicită reclamantul admiterea acțiunii, rezilierea contractului nr. 28 din 08 octombrie 2014 privind vânzarea-cumpărarea de inventar moale; încasarea datoriei în sumă de 164 294,84 lei, penalității în sumă de 8 214,74 lei, dobânzii de întârziere în sumă de 12 187,07 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10 000 lei.

Ulterior, prin cererea de concretizare, reclamantul și-a concretizat pretențiile în partea încasării dobânzii de întârziere, solicitând astfel, încasarea dobânzii de întârziere în sumă de 50 258,45 lei.

Prin hotărârea Judecătoria Strășeni din 13 mai 2016 s-a admis acțiunea înaintată de Centrul Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului.

S-a încasat de la SRL „Garant Prest” în beneficiul Centrului Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului suma de 227 768,03 lei, inclusiv: 164 294,84 lei cu titlu de datorie de bază, 8 214,74 lei cu titlu de penalitate, 50 258,45 lei cu titlu de dobândă de întârziere, 5 000 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Nefiind acord cu hotărârea primei instanțe, la 06 iunie 2016, SRL „Garant Prest” a înaintat cerere de apel, solicitând casarea hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de SRL „Garant Prest” cu menținerea hotărârii Judecătoria Strășeni din 13 mai 2016.

La 12 ianuarie 2017, SRL „Garant Prest” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului cu casarea deciziei instanței de apel cu restituirea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău.

În susținerea recursului a indicat că, consideră neîntemeiată și ilegală decizia instanței de apel, deoarece nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, a interpretat în mod eronat legea.

Susține recurentul că, necătînd la faptul că hotărârea primei instanțe este neîntemeiată, instanța de apel nu a verificat legalitatea acesteia și nu s-a expus asupra tuturor argumentelor invocate în acest sens.

A mai invocat faptul că, prima instanță a examinat pricina în lipsa SRL „Garant Prest”, necătînd la faptul că a fost înaintată cerere de amânare a cauzei preconizată spre examinare pentru 13 mai 2016, fiind în imposibilitate de a se prezenta, astfel, în asemenea circumstanțe recurenta a fost în imposibilitate de a prezenta probe în susținerea poziției sale.

Astfel, consideră că la momentul examinării pricinii în prima instanță obiectul litigiului era deja inexistent, deoarece cerințele înaintate erau deja executate, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 80 din 29 februarie 2016 și ordinul de plată nr. 138 din 28 decembrie 2015.

Totodată, susține că instanțele de judecată nu s-au expus asupra tuturor cerințelor acțiunii, în cazul în care prima instanță la emiterea hotărârii nu s-a expus asupra cerinței de reziliere a contractului de vânzare-cumpărare nr. 28 din 08 octombrie 2014, iar instanța de apel a menținut hotărârea primei instanțe, de asemenea fără a se expune asupra cerinței de reziliere a contractului.

Concomitent înaintării cererii de recurs, recurentul a înaintat și cerere de suspendare a executării hotărârii judecătorești.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 19 ianuarie 2017 s-a admis cererea SRL „Garant Prest” privind suspendarea executării hotărârii.

S-a suspendat executarea hotărârii Judecătoriei Strășeni din 13 mai 2016, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, în partea restituirii sumei litigioase în mărime de 40 068,03 lei, până la examinarea cererii de recurs.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ Lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat la 12 ianuarie 2017, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016 este depus în termen, în cazul în care copia deciziei a fost expediată în adresa părților conform scrisorii din 11 noiembrie 2016 (f.d. 88), iar la materialele cauzei nu se regăsește dovada recepționării de către părți.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 31 ianuarie 2017, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Centrului Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și

Războiului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

La 02 martie 2017, Centrul Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului a depus referință, prin care și-au expus dezacordul împotriva recursului înaintat de SRL „Garant Prest”.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 10 martie 2017, recursul declarat de SRL „Garant Prest” s-a considerat admisibil și s-a fixat spre examinare într-un complet de 5 judecători, în vederea examinării fondului recursului pentru 22 martie 2017.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând legalitatea actului de dispoziție contestat, prin prisma argumentelor invocate și a materialelor din dosar, coroborat cu normele de drept material și procedural aplicabile la soluționarea speței date, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ Lărgit al Curții Supreme de Justiție va admite recursul declarat și va casa decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 118 alin. (1), (3) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a pricinii sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

În conformitate cu art. 130 alin. (2), (3), (4) Cod de procedură civilă, nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la relevanța, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficiența pentru soluționarea pricinii. Ca rezultat al aprecierii

probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Potrivit art. 239 Cod de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 241 alin.(5), (6) Cod de procedură civilă, în motivare se indică: circumstanțele pricinii, constatate de instanță, probele pe care se întemeiază concluziile ei privitoare la aceste circumstanțe, argumentele invocate de instanță la respingerea unor probe, legile de care s-a călăuzit instanța. Dispozitivul cuprinde concluzia instanței judecătorești privind admiterea sau respingerea integrală sau parțială a acțiunii, repartizarea cheltuielilor de judecată, calea și termenul de atac al hotărârii.

Iar, în conformitate cu art. 373 alin. (1) - (4) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea pricinii, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. În cazul în care motivarea apelului nu cuprinde argumente sau dovezi noi, instanța de apel se pronunță în fond, numai în temeiul celor invocate în primă instanță. Instanța de apel nu este legată de motivele apelului privind legalitatea hotărârii primei instanțe, ci este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei.

Actele cauzei atestă că, la 14 decembrie 2015, Centrul Republican de Reabilitare a invalizilor, veteranilor muncii și războiului s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Garant Prest” cu privire la rezilierea contractului de vânzare-cumpărare, încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță la 13 mai 2016 a admis acțiunea înaintată de Centrul Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului. A încasat de la SRL „Garant Prest” în beneficiul Centrului Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului suma de 227 768,03 lei, inclusiv: 164 294,84 lei cu titlu de datorie de bază, 8 214,74 lei cu titlu de penalitate, 50 258,45 lei cu titlu de dobândă de întârziere, 5 000 lei cu titlu de compensare a cheltuielilor de asistență juridică.

Întru argumentarea soluției, prima instanță a reținut cert că pârâtul se găsește vinovat de neonorarea obligațiilor contractuale din care considerent, instanța a concluzionat că pretenția reclamantului cu privire la încasarea datoriei, penalității, dobânzii de întârziere și cheltuielilor de judecată este întemeiată.

Iar, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de SRL „Garant Prest” cu menținerea hotărârii Judecătoriei Strășeni din 13 mai 2016.

Întru argumentarea soluției, instanța de apel a reținut că, prin încheierea primei instanțe din 16 decembrie 2015, de primire în procedură, părțile au fost informate despre necesitatea prezentării probelor necesare și a referinței până la 29 ianuarie 2016, ora 10:00.

Însă, SRL „Garant Prest” nu s-a conformat și nu a prezentat probe în vederea susținerii poziției sale, și prin prisma prevederilor art. 372 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța de apel a considerat necesar a examina litigiul prin prisma probelor prezentate în prima instanță, deoarece SRL „Garant Prest” nu a probat în careva mod imposibilitatea de a prezenta în prima instanță probele, concluzionând asupra legalității hotărârii primei instanțe.

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ Lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că decizia instanței de apel a fost adoptată arbitrar, fără o apreciere a argumentelor și probelor invocate de apelant, iar faptul dat indică incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială și evazivă atât a apelului, cât și a pricinii dedusă judecării, fără a fi verificată, în condițiile legii, legalitatea hotărârii contestate.

În acest sens, Colegiul remarcă că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, a constatat că SRL „Garant Prest” nu a probat în careva mod imposibilitatea de a prezenta în prima instanță probele înaintate spre examinare instanței de apel.

La acest capitol, Colegiul consideră necesar a menționa că, SRL „Garant Prest” la 11 mai 2016 a expediat în adresa instanței de judecată cerere de schimbare a termenului de judecare a cauzei, în legătură că părțile sunt în proces de negociere a tranzacției de împăcare, care nu au fost finalizate, solicitând un termen suplimentar pentru definitivarea acesteia, solicitare respinsă de instanță, fapt care poate servi ca temei de imposibilitate a prezentării înscrisurilor.

Or, potrivit art. 212 alin. (2) Cod de procedură civilă, președintele ședinței trebuie să ia măsuri pentru ca părțile să soluționeze pe cale amiabilă litigiul sau unele probleme litigioase. În acest scop, instanța poate acorda părților, la cerere: un termen de conciliere și poate cere prezentarea lor personală în judecată chiar dacă sunt reprezentate în proces; un termen pentru informarea cu privire la esența, avantajele și efectele medierii și pentru inițierea procesului de mediere.

În atare situație, instanța de recurs consideră neîntemeiată concluzia instanței de apel, de examinare a apelului prin prisma probelor prezentate în prima instanță, mai mult ca atât, SRL „Garant Prest” a prezentat în calitate de înscrisuri ordinul de plată nr. 80 din 29 februarie 2016 și ordinul de plată nr. 138 din 28 decembrie 2015, cărora instanța de apel nu li-a dat nici o apreciere, iar ca rezultat nu a apreciat just probele.

Astfel, instanța inferioară avea obligația rezultând din prevederile art. 373 alin. (2) Cod de procedură civilă, de a da un răspuns cert referitor la relevanța unui înscris sau altuia. Or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele, rezultând din prevederile art. 130 alin.(4) Cod de procedură civilă.

Mai mult ca atât, instanța de recurs consideră relevant și argumentul recurentului, care nu poate fi combătut, prin care a indicat că instanțele de judecată nu s-au expus asupra tuturor cerințelor acțiunii, în cazul în care prima instanță la emiterea hotărârii nu s-a expus asupra cerinței de reziliere a contractului de vânzare-cumpărare nr. 28 din 08 octombrie 2014, iar instanța de apel a menținut această soluție.

Reieșind din limitele judecării apelului, instanța de recurs reține că, contrar normelor procesuale, instanța de apel, judecând apelul, nu a intrat în esența cauzei deduse judecării, pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate în cererea de apel, inclusiv celor aduse în dezacord cu hotărârea primei instanțe, în cazul în care nu s-a expus asupra cerinței de reziliere a contractului.

În contextul dat, instanța de recurs reține că cele descrise, incontestabil indică la examinarea superficială a apelului, fără a fi supusă controlului temeinicia și corectitudinea soluției date de prima instanță prin prisma prevederilor legale.

În cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit în cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6§1 din CEDO (cauza Hiro Balani vs. Spania, 1994). CEDO reiterează că, deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61, seria A nr. 288). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

Tot aici, este de menționat că în cadrul soluționării pricinii probele din dosar se cercetează doar în ansamblul și în interconexiunea acestora, or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Mai mult, în conformitate art. 390 alin. (1) lit. e), f) Cod de procedură civilă, decizia instanței de apel trebuie să conțină motivele concluziilor instanței de apel și referirea la legea guvernantă și concluziile instanței de apel în urma examinării apelului.

Prin urmare, instanța de apel nu și-a executat în deplină măsură obligația legală de a motiva hotărârea luată.

Dreptul de a fi auzit, prin urmare, a fost încălcat, or dreptul în cauză include nu doar posibilitatea de a aduce argumente instanței, dar de asemenea o obligație corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse, ceea ce nu a fost îndeplinit de instanța de apel.

În consecință, Colegiul, verificând conținutul deciziei contestate, în raport cu materialele dosarului, argumentele invocate în recurs, conchide că instanța de apel, s-a referit în mod declarativ la normele dreptului material pe care le-a considerat aplicabile speței, fără să se expună asupra circumstanțelor concrete ale cauzei și probelor administrate în cadrul judecării pricinii pe care se întemeiază concluziile privitoare la aceste circumstanțe și fără a indica motivele pentru care argumentele invocate în cererea de apel nu au fost reținute. Mai mult, nici nu au fost supuse aprecierii.

Este de menționat că actul judecătoresc trebuie să corespundă tuturor normelor de drept, să fie clar, înțeles de părțile implicate în litigiu și să răspundă în mod sigur și expres la toate cererile și obiecțiile formulate de către părți.

Mai mult, hotărârea trebuie să se fondeze pe lege, trebuie să rezolve, într-o manieră certă, explicit sau implicit, toate cererile invocate de părți, ceea ce în speță lipsește.

Or, în sensul principiului procesului echitabil, garantat de art. 6 CEDO, motivarea hotărârilor este o garanție pentru părți că cererile lor au fost analizate cu atenție și oferă posibilitatea exercitării controlului judiciar.

Analiza pe care judecătorul o face în legătură cu motivele de fapt și de drept care i-au format convingerea, în sensul unei anumite soluții trebuie să fie clară și simplă, precisă, concisă și fermă, să aibă putere de convingere. Nemotivarea hotărârii sau o motivare necorespunzătoare vor atrage casarea ei.

Din considerentele menționate, pornind de la faptul că această eroare admisă la judecarea pricinii în instanțele ierarhic inferioare nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ Lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul și a casa integral decizia instanței de apel, cu remiterea pricinii civile la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea pricinii, instanța de apel, pentru a concluziona sub aspectul temeiniciei/netemeiniciei acțiunii, urmează să verifice cerințele prin prisma argumentelor și probelor atât a părții reclamante, cât și a părții pârâte, rezultând din prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform cărora instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele pricinii, probele administrate și cercetate și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu prevederile art. 442, art. 444, art. 445 alin. (1) lit. c) și alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ Lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Garant Prest”.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 25 octombrie 2016, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Centrul Republican de Reabilitare a Invalizilor, Veteranilor Muncii și Războiului împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Garant Prest” cu privire la rezilierea contractului de vânzare-cumpărare, încasarea datoriei, dobânzii de întârziere, penalității și cheltuielilor de judecată, cu remiterea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele ședinței,

judecători

Valentina Clevadî

Iuliana Oprea

Ion Druță

Dumitru Mardari

Galina Stratulat